

VELIKONOČNÍ LIST 2021

SBORU ČCE V NOSISLAVI

JEŽÍŠ

Ježíš se svými učedníky vyšel do vesnic u Cesareje Filipovy. Cestou se učedníků ptal: Za koho mě lidé pokládají? Řekli mu: Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a někteří za jednoho z proroků. Zeptal se jich: A za koho mne pokládáte vy? Petr mu odpověděl: Ty jsi Mesiáš. I přikázal jim, aby nikomu o něm neříkali. A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat. On se však obrátil, podíval se na učedníky a pokáral Petra: Jdi mi z cesty, satane!; tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka! Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.

(Marek 8,27–34)

Koho se přidržet v této době?

Věřím, že Ježíše.

Ježíš podobně jako Jan Křtitel vyzýval – vyzývá ke změně životních způsobů, přehodnocení priorit, k tomu, abychom si nezakládali na vnějších věcech, abychom se nebáli mocných. A podněcuje nás k tomu, abychom se pokusili srovnat si vztahy s Pánem Bohem i lidmi, dokud to jde. Poprosili ho o odpuštění – nepopírali, že leckdy žijeme spíš proti němu než s ním.

Ježíš podobně jako Eliáš vyzýval – vyzývá k tomu, abychom si dávali pozor na to, čemu věříme, nespoleháli na hlouposti, neztráceli čas s nesmysly, neposkakovali pitomě kolem toho, v čem život není.

Ježíš podobně jako proroci (provokatéři) Starého zákona zpochybňoval – zpochybňuje panovníky v jejich snech o moci a důležitosti, duchovní v jejich náboženských systémech a rutinní praxi. Také upozorňuje, že i nám občas hrozí, že naše víra bude jen vnější, že to budou jen slova, že si žijeme vlastně po svém, zbožšťujeme lidi, věci, že nám jde jen o sebe, o naše pohodlí. Také občas hrozí a občas důrazně vyzývá ke sladění se s Bohem. A jindy zas přesvědčuje, že nic není tak temného, konečného, bez naděje, jak se nám někdy zdá.

Ježíš je mesiáš, ale ne mesiáš vojevůdce, vládce, který změní svět armádou, policisty, bachaři ve vězení. Ne tvůrce dokonalých zákonů a sterilního systému. Ne takový, který by změnil svět andělskými legiemi, kteří vytlučou holomky a z planety za nás udělají ráj.

Ježíš byl člověk. Ukázal, jak žít, jak se má žít. Ukázal, jak si Pán Bůh představuje člověka – v jeho vztazích, víře, radosti.

Ježíš je soudce, kterému se budeme zodpovídat za to, jak jsme žili, jak jsme nakládali se svým časem, se svými možnostmi, talenty, s tím, co nám dával, naznačoval. Soudce, který však nechce ubližovat.

Ježíš je od Boha. Ukazuje, jaký je Bůh. Povzbuzuje nás, abychom se otevřeli Pánu Bohu a s ním proměňovali, tvořili svět.

Ježíš byl – je jiný. Nehledí na to, co dobře zní, co se dobře prodává. Nesnaží se všem vyhovět. Nebrnká jen na příjemné struny. Nevyjde s každým. Nejde mu o úspěch. Nevyhýbá se bolesti, utrpení. Neposlouchá satanské nabídky: Tohle všechno ti dám, když jen kývneš. Neposlouchá satanské-petrovské rady: Neriskuj, neříkej to tak ostře, neodrazuj si případné stoupence.

Ježíš nás svou cestou do Jeruzaléma i svou popravou nutí zamyslet se nad tím, kam Boha posíláme. Že v rozhodujících chvílích máme tendenci couvat, zdrhat, prodávat ideály. Dosvědčuje, že stojí za tím, co kázal. Ukazuje, že Pánu Bohu se dá věřit až do krajnosti. Ozřejmuje, že Pán Bůh ví, jaké to je, když vás druzí zradí, pomluví, když vám nerozumí, když to bolí, když člověk umírá. Pán Bůh se jen nezájímavě nedívá odkudsi. Smrt není královnou.

Ježíš byl – je jiný. Nedává pravidla, jasné rady, ale ukazuje směr, způsob, jak žít, jak věřit. Věř, že svět se dá změnit jen (láskou) – jen službou, pomocí, nesobectvím, odpuštěním, vnímáním Pána Boha. Ukazuje, co to je obět. Že už ne zabíjení zvířat v chrámech, ne vymáhání si něčeho na Pánu Bohu nějakými úkony, které si vymyslíme. Ale život pro druhé, s druhými. Ježíš vyřizuje: Je vám odpuštěno. Jste přijati. Tak to žijte. Tak z toho žijte.

Vděčně. Hodnotu už máte.

Stojíme o něj? Stojíme o takového Krista-Mesiáše?

Tak musíme připustit, že dějinný zlom vypadá takto, že tohle je způsob, jak proměnit svět, nás. Zapřít sami sebe. Nejet v tom, co je příjemné

jen nám, jen našim rodinám. Vnímat druhé a jejich potřeby, trápení. Nevybírat si jen to pohodlné. Vzít své kříže, životy. Nevyhýbat se. Neuhýbat. Být odpovědní. Projít tu vlastní cestu poctivě a bez stížností na osud a všechny kolem. Následovat ho. Ne kopírovat, ale jít tím Ježíšovým směrem.

Život s Ježíšem není pohodlný, jednoduchý, snadný. Pravda a láska v něm vždycky napoprvé nevíteží. Utrpení se nevyhýbá. Chvíli je víra silná, chvíli se svíjí v temné zahradě. Se smrtí se počítá.

Život s Ježíšem znamená prosit Pána Boha o sílu, blízkost, snažit se mu naslouchat, hledat cestu s ním. Nenechat si vzít naději, že poslední slovo má Pán Bůh. Odpuštět. Prosit o odpuštění.

Ondřej Macek

ŽIVOT SBORU V PANDEMII

Bezesperu procházíme jednou z nejtěžších zkoušek za generaci – jako společnost i sbor.

Těžištěm života sboru zůstaly bohoslužby. Opatření regulující počet účastníků se leccak mění, proto jsme se soustředili na jich přenášení po internetu. Nechceme rozhodně přispívat k šíření infekce ani způsobovat zátěž nemocnicím, je však samozřejmě možné se vši obezřetností do shromáždění přijít (s rouškou či respirátorem). Každou neděli také vychází mimořádný sborový list s kázáním a zprávami ze sboru.

Pastorace je omezena na návštěvy s testem a telefonáty, ve kterých občas není jednoduché překonat různé problémy se slyšením.

On-line prostřednictvím počítačů, tabletů a chytrých mobilů se konají setkání konfirmandů, biblické hodiny, přípravy ke křtu i schůze staršovstva.

Jednou měsíčně probíhá beseda s hostem, který k nám nemusí jezdit, a přeci je s námi.

Na našem kanále youtube je už leccos k nalezení a přehrání.

Pro děti Iva s Ondřejem pravidelně natáčejí biblické příběhy.

Mládež šla občas na procházku.

Sem tam se podaří i nějaká jednorázová akce: postní polévka pro Diakonii (na práci mezi syrskými uprchlíky), řetěz darů mezi dětmi, nedělní květina.

Jsmo vděční za různé finanční příspěvky, protože sbor se de facto ocitl bez sbírek a je odkázán zejména na platby, které pravidelně přicházejí na účet.

Staršovstvo pokračuje v hledání nového faráře či farářky. Velmi v této souvislosti prosí o modlitby, tipy a podporu. Zároveň se připravuje na administraci, opravu fary a pokračuje v rozhovorech s Nikolčickými a Hustopečskými, kteří by se rádi stali součástí našeho sboru. Chystá se oprava oken v kostele, na kterou jsme dostali velkou dotaci od MAS Podbrněnsko a také příspěvek od obce.

Celá situace prověřuje naši víru, naše vztahy i naše nervy. Těžko ještě odhadovat, jak z ní jednou vyjdeme proměněni. Ukazuje se, jak máme každý nastavenou svou praxi víry, co zvládneme sami, co je pro nás důležité. Společenství se nám stalo vzácným. U stolu Kristova jsme společně nebyli měsíce. Snad se to nakonec projeví tak, že se na bohoslužby budeme těšit jako na něco vzácného a nesamozřejmého. Na místě jsou obavy o děti, které se normálně nepotkaly už velmi dlouho. I to je výzva... Modleme se společně, aby nám Pán Bůh přidal síly.

Ondřej Macek

JSEM V BOŽÍ OCHRANĚ

Sestra **Věra Effenbergerová** se narodila v Praze v Michli v lednu 1932. Takže za rok, doufá, oslaví devadesátku. V Nuslích ji pokřtil pan farář Jaroslav Dobiáš. Po pěti letech k ní přibyl bratr Jenda, který dnes žije v Týnci nad Sázavou. Občas si zatelefonují, ale v mobilech se špatně slyší.

Trochu hlavou jejich rodiny byla babička, maminka maminky. Po první světové válce si do nájmu vzala pískovnu a prodávala písek na stavby v Praze, kde rychle

přibývalo nových domů. Našetřila tak dost peněz, aby své dceři a zeti přispěla na nákup statku ve Zlosýni u Kralup. Maminka s tatínkem byli bratrance. Tatínek statek splácel až do druhé světové války. Babička byla také jednou z prvních žen ve staršovstvu nuselského sboru. „Ve vsi jsme byli jediní evangelíci a do kostela jsme museli až do Libiše u Neratovic.“

První třídu Věra absolvovala v roce 1938 ve Zlosýni a do druhé třídy chodila ve Sloupnici u mamičiny sestry, jejíž manžel Jan Strnad byl tamním evangelickým farářem. Měla se seznámit s rodinou a zažít pořádné zázemí evangelického

sboru. Sestra Effenbergerová vzpomíná na návštěvu Růžového paloučku se sloupnickým sborem, kde se loučili Čeští bratři s vlastí. Hluboko do paměti se jí vryla i víc než půlhodinová cesta do školy (z Dolní Sloupnice do Horní) a také jedna zimní procházka se strýčkem, při které se slunce odráželo ve sněhu a potok bublal.

Za války jejich statek zabrali Němci z Besarábie a malá Věra se přestěhovala v roce 1942 k babičce do Prahy. Měla zde dochodit školu a také se účastnit výuky evangelického náboženství.

V Nuslích byla v červnu 1945 konfirmována panem farářem Václavem Urbanem. Raději než v kuchyni mamince pomáhala Věra tatínkovi venku. Co si pamatuje, rýpala se v hlíně a pořád něco sázela. Několik živých vzpomínek má na ježdění s koňmi. Jednou řídila žebříňák, do kterého byli zapraženi dva koně. Trámek, o který se opírala, když držela opratě, se zlomil a ona vylétla z vozu. Během pádu stačila vykřiknout „ou“, což koně zastavilo a vůz ji tak nepřešel. Jindy jí koně, na kterém jela, splášilo auto. Jen s velkou námahou se ho podařilo otočit směrem ke vsi, kde jí ho muži na návsi pomohli zastavit.

Dost podrobně si pamatuje i to, jak se topila. Jezdily s kamarádkou po rybníce v neckách. Najednou jim však vypadl špunt a dovnitř se začala valit voda. Podařilo se jim vyskočit, necky obrátit dnem vzhůru a doplout ke hrázi. „Od té doby jsem už v neckách nejezdila. Maminka se dost divila, proč jsem tak mokrá a bledá.“

Tatínek sestry Věry byl za války připraven o možnost hospodařit, a tak začal pracovat v sousedních Vojkovicích, kde měl pan Schuster konzervářský provoz, mlýn a nedaleko i cukrovar. Pan Schuster měl v pachtu i několik rodinných polí. Po válce začínali rodiče s prázdnými rukama, všechna zvířata se ztratila s odcházejícími Němci. Po roce 1948 se rodinná situace opět zhoršila. Tatínek hospodařil jen s Věrou a nezvládal plnit stále vyšší předepisované dávky. Dokonce byl kvůli tomu i měsíc ve vězení. To jej hodně zlomilo. Začal kouřit a pár let po vstupu do družstva zemřel.

Věra měla za sebou studium hospodářské školy v Kralupech. Po několika letech práce v družstvu ji poslali do Spolany v Neratovicích. Dva roky balila v sacharince do ruliček cukerin. Vždycky musela napočítat přesně 35 tablet. Potom tvarovala mosazné trubičky do leteckých chladičů a nakonec na soustruhu vyráběla šrouby

do letadel. Sama však nikdy neměla příležitost někam letět. Starala se o maminku. V roce 1974 ji kamarádka seznámila s o dva měsíce starším Bohuslavem Effenbergerem z Přibic. Psali si a koncem dubna se poprvé v Přibicích sešli. Na procházce k Pohořelícím si dlouho vyprávěli své životní příběhy a za rok se vzali. Jen na děti už bylo pozdě.

Hned po přistěhování do Přibic si našla evangelickou modlitebnu, a pak dokonce několik let tamní kazatelskou stanicí vedla a připravovala čtené bohoslužby.

V září 2015 sestra Effenbergerová ovdověla a zůstala v Přibicích sama. Vzhledem k různým zdravotním potížím to pro ni bylo hodně těžké. Velmi vděčně přijala proto možnost nastěhovat se hned v lednu 2016 do nového Chráněného bydlení v Nosislavi. „Tady se mi líbí od začátku.“

O svém životě říká, že byl překotný. „Člověk pořád někam putoval. Ale vím, že jsem byla a že jsem v Boží ochraně. Kolikrát nemohu spát, v hlavě se mi převálují různé vzpomínky, ale pak mě Pán Bůh z těch myšlenek trochu vyvede a přijde spánek.“

Zaznamenal Ondřej Macek.

JAKOU VÝHODU MAJÍ IVA S ONDŘEJEM?

Velmi rychle jsem si zvykla na to, že jít na faru znamená jít i „nahoru“. Farářský byt se stal otevřeným, bezostyšně se tam pozveme, pozveme i někoho dalšího, třeba Jirku Květona, a s šarmantní samozřejmostí jsme pohoštěni, dětmi i dospělými. Vše je přirozené. Ondřej říká, že kdyby do řady poskládali špunty od vinných lahví, které jejich návštěvy vypily, jistě by ten korkový chodníček vedl hodně daleko.

Vše je důkazem až vzácné otevřenosti jak farářovy, tak jeho ženy. Paní farářové. S ní se jakoby vracíme do blažené minulosti, kdy se od takové ženy očekávalo, že bude učit nedělní školu, hrát na varhany a vařit při sborových akcích. Alžběta k tomu přidala ještě obecní aktivity v Nosislávku. K rozhovoru s ní jsem přizvala i Jirku, manžela naší pastorační pracovnice Ivy, která vlastně už delší dobu funguje spíše jako druhá nosislavská farářka. Myslela jsem, že se dozvím spoustu pikantností o manželství s farářem/farářkou, ale nebylo to tak.

Zafungovali jste někdy jako šedá eminence ve sboru? Že jste skrze svého partnera prosadili svou?

A: Ne, co chodím do práce, se doma s Ondřejem moc nepotkáváme.

J: Ne, my doma mlčíme.

Tak naopak. Nastal někdy okamžik, kdy jste proklínali celou evangelickou církev?

A: Asi ne.

J: Když Iva stříhala video s novým dílem nábožka. Nějak se jí to nedařilo a já jsem pořád dokola poslouchal Ondřejův křik: Úúúúúúú. To už jsem opravdu nemohl.

Baví vás ta videa?

J: Ten křik mě tak odradil, že nábožka nesleduji. Ale třeba pašije se mi líbily.

A: Já to natáčím, a když se pak na to dívají děcka, jsem u toho často s nimi.

Mohli byste ze své pozice říci, že má celibát jisté odůvodnění?

A: Celibátník má určitě míň starostí, více času, energie, ale taky míň zkušeností. Myslím si, že je důležité, aby farář zažíval to, co jeho farníci.

J: Nemá smysl odkládat rodinu... Aby pak chudák farář neskončil osamělý na zastrčené faře, sám a trudemyslný.

Jak probíhá u vás doma praktický náboženský život?

J: My zpíváme před jídlem.

A: My taky. Ondřej se s dětmi modlí před spaním, zpívají Díky za večer nebo Hvězdy tiše vyšly. Ale není to úplně pravidelný, někdy na to dojde pozdě, když už některé děti spí. Já sama už na to večer nemám.

A ten rodinný život?

A: S Ondřejem se moc nepotkáváme: já nejsem doma přes den, on není často večer. Teď je sice pořád doma, tedy na faře, ale vlastně za námi nahoru vyjde pouze na oběd a pak až večer – zvlášť teď se zlomenou nohou. Zas musím říct, že když jsem v práci a děti teď doma, stará se o ně víc on.

Ondřej často říká, že nemáme prostor si povídat, ale slychávám, jak tam dole telefonuje, jak řeší kdeco s kdekým, a na mě ten čas nemá. To říkám s nadsázkou! Ono to patří k jeho práci.

J: Teď je situace jiná, Iva je doma. Když ale byla na vikariátu, netušil jsem, kde zrovna je. Ptal jsem se dětí, kde je maminka a kdy přijde. Ty to taky nikdy nevěděly. Ale zvykli jsme si.

A: Iva i Ondřej mají tu výhodu, že mají tak tolerantní partnery.

Berete vážně to, co říká váš partner z kazatelny?

A: Jo. To, co káže, je jeho součástí, žije to... Je to prostě farář.

J: No. Mám jednu pikantní historku, ale ta se vůbec netýká Ivy, takže o ní vlastně nebudeme mluvit. No. Jednou se mi stalo, že jsem seděl pod kazatelnou a přemáhal smích...

Chodíte někdy se svým partnerem na návštěvy?

J: Ke Kleinům do sklepa.

A: Ke Květonům, ale když tam pak začnou Ondřej s Ivou pracovat, Jirka usíná. Chodíme spolu, když jsme pozvaní oba, ale na pastorence s Ondřejem nechodím.

Kdy byl Ondřej nejvíc na dně a kdy byl naopak opravdu šťastný?

A: Bylo hodně náročný, když se stavěla diakonie. Trvalo to hrozně dlouho. Ale když to začalo fungovat a lidi, kteří byli celou dobu proti, o ní pak mluvili hezky, bylo to pro Ondřeje velmi blahodárné. A ještě ty spokojené babičky... Ale jak chodím do práce, už vlastně není prostor, abych zjišťovala, jak na tom Ondřej je, kdy se raduje. Musím přiznat, že mi Ondřej i spoustu věcí neříká, těch tíživých, protože ví, že by mi z toho bylo těžko.

A jak to bylo s Ivou?

J: Ivu sebraly komunikační šumy mezi ní a staršovstvem. Z čeho měla radost? Dlouhodobě ji těší práce s dětmi. Ale netuším, neptal jsem se jí.

Ondřej se přemístí do prvního brněnského sboru a Iva možná taky. Co na to říkáte?

J: Bude to horší vikariát. Iva se bude sice s Ondřejem střídat ve vedení bohoslužeb, ale v Brně bude bývat i v ty jiné neděle, protože by mnohé lidi ze sboru jindy nepotkala, nebyla by s nimi. Někdy tam možná pojedeme i my.

A: A pak můžete jít k nám na oběd! My asi budeme žít úplně jinej život, budu v Brně hledat práci, budeme si na to muset zvyknout, městský život je jinačí. Tady nás všichni znají, my žijeme životy těch, které tady potkáváme.

J: Do města bych nešel ani za prase...

Co děláte nejraději?

A: Chodím ven, je tu krásně, na Výhonu. Máme tu prochozený kdejaký pěšinky. A ty výhledy!

J: Každou chvíli něco jiného... Baví mě toho hodně, takže třeba rád chodím s Mackovými na koncerty, sportuju, starám se o králíky. A výlety – ty ale zase nebaví děti.
Lenka Dobrovolná

LOUČENÍ

V létě končíme naši službu v nosislavském sboru. Pokud to bude možné, chtěli bychom se s vámi rozloučit koncertem Jardy Svobody v sobotu 26. června odpoledne pravděpodobně na dvoře Husova domu, po kterém by byl čas společně posedět, mluvit, něco vypít a sníst. Když to nebude možné, tak to tak mělo být a snad bude příležitost se potkat jindy. Moc děkujeme za to, co jsme s vámi směli prožít, a za to, co jsme od vás přijali.

Alžběta, Ondřej, Amos, Eliáš, Jael a Jeremiáš Mackovi

SEDM SLOV Z KŘÍŽE

Tak jsou tradičně označovány věty, které Ježíš řekl či vykřikl na kříži, tak, jak je zachytili čtyři evangelisté. I protože jsou to poslední Ježíšova slova před smrtí, je jim v křesťanské víře přikládán velký význam. Někdy bývají vnímány skoro jako jádro Ježíšova poselství nebo jako jeho závěť. Jsou základem pro úvahy, které vám můžou sloužit jako inspirace k velikonočním domácím pobožnostem.

Ježíšova slova na kříži	Matouš	Marek	Lukáš	Jan	žalmy
Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.			23,34		
Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.			23,43		
Ženo, hle, tvůj syn! – Hle, tvá matka!				19,26–27	
„Eloi, Eloi, lema sabachtani?“, což přeloženo znamená: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?	27,46	15,34			22,2
Žízním.				19,28	
Dokonáno jest.				19,30	
Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.			23,46		31,5

Číslo sedm má navíc v židovství i křesťanství význam celistvosti. V Bibli se vyskytuje více než šestsetkrát. Už v knize Genesis je sedmý den dnem zvláštním,

Božím. Odpustit bratru nutno nejen sedmkrát, ale sedmdesát sedmkrát (Mt 18,21-22). Sedmkrát se Jákob klaní před Ezauem (Gn 33,3); sedmkrát musí vystoupit Elijášův mládenec, než zahlédne mrak (1Kr 18,43), izraelské procesí sedmý den sedmkrát obchází Jericho, přitom sedm kněží nese sedm polnic (Joz 6).

Z 18. století pochází tradice sledu velkopátečních pobožností na tato slova, které se konaly od dvanácti do tří hodin. Používají se však také při doprovázení umírajících.

Hudebně je ztvárnil např. Joseph Haydn, Johann S. Bach, Heinrich Schütz nebo Vít Běbar. V literatuře se motiv mihne třeba v knize Perelandra od C. S. Lewise.

čtení z Písma: Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.

píseň: EZ 311 Kristus příklad pokory

impuls: V životě leccos pokazíme. Ježíš se snažil dávat lidem zažít, že z toho nemusí vzniknout propast mezi námi a Bohem. Pán Bůh o nás nikdy nepřestane stát. Jen po nás chce, abychom stejně velkoryse, jako přistupuje on k nám, přistupovali i my k lidem kolem sebe. Také je to v jeho modlitbě: Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům.

Leccos uděláme v životě blbě. Zpětně si říkáme, kdybych to byl býval věděl... Leccos děláme, i když tušíme, že to je špatně.

Ježíš se tu dokonce modlí za své katy. Nečeká na jejich projevy lítosti.

Asi proto, že do nás lidí vidí víc, než do sebe vidíme my sami. Zná souvislosti.

A třeba se těmi slovy i nám pokouší vysvětlit, že když odpouští jim, nebude mít problém odpustit ani nám. Zvládneme-li odpustit druhým (v sobě uvnitř i nahlas), pomůže to k nádechu nám i jim. Naše zloba ničí určitě je i nás samotné. Ježíš s tím začíná, rozjždí to. Máme se k němu přidat.

modlitba: Bože, chci odpustit, ale nedaří se mi to. Prosím, udělej ještě něco tam, kde já už nemůžu, kde selhávám.

.....
čtení z Písma: Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.

píseň: EZ 308 Jezu Kriste, štědrý kněže

impuls: Smrt je konec života tak, jak ho známe. O tom, co bude po smrti a jestli vůbec něco bude, nevíme téměř nic. Ježíš několikrát během svého působení nanačoval, že smrt není tečka za našim životem, ale je to čárka, za kterou smíme ještě čekat nějaké pokračování, které má ve své režii sám Bůh.

Nakonec Ježíš visí na popravčím nástroji, k smrti jen krok. A v tuhle chvíli konce, kterého se nejspíš všichni dost obáváme, s jistotou mluví o ráji, nebi, prostě o společenství Boha a lidí. Otváří ho i svému spoluodsouzcenci, lotru, který si smrt na kříži na rozdíl od Ježíše podle všeho zaslouží. A ten ráj není vzdálený. Stane se to dnes, dnes budeš se mnou v ráji. Dnešek je dnem smrti, ale taky dnem Boží veliké blízkosti člověku. Smrt, i když je někdy hodně zlá a bere nám, co je pro nás důležité, nemůže smazat to, že nás má Bůh velmi rád.

Ráj otevřel Ježíš pro každého z nás. Prázdny hrob je k němu ukazatel. Jednou, věřím, v něm budeme spolu s Ježíšem stejně jako onen lotr.

modlitba: Bože, odpusť mi a přijmi mě. Chtěl bych být v tvé blízkosti.

.....
čtení z Písma: Ženo, hle, tvůj syn! – Hle, tvá matka!

píseň: EZ 320 Ó hlavo plná trýzně

impuls: I zdánlivě bezmocný může pro druhé něco udělat. Třeba říci pár slov nebo pomoci lidí propojit, nasměrovat, povzbudit do toho, co přijde.

Bez vztahů nejsme nic. Potřebujeme mít někoho, kdo na nás mluví, kdo nám odpovídá, kdo nás upozorní, že děláme nesmysly. Potřebujeme mít někoho, o koho budeme trochu pečovat, kdo se bude starat a zajímat o nás. Potřebujeme, aby z toho, co děláme, vytváříme, měl užitek a radost někdo další. Potřebujeme nebyť sami.

Evangelista Jan užívá obratu, který se dá pochopit i tak, že učedník Ježíšovu matku přijal nejen do svého domu, ale také do svého srdce. Péče o druhého, která by byla bez srdce, nedává moc smysl.

Ježíš během svého působení, a zvláště v posledních hodinách života, narážel na neporozumění, nepřijetí, na odmítání. Tady se však našel i někdo, kdo ho slyšel, pochopil a souhlasně reagoval na to, co po něm Ježíš chtěl.

modlitba: Bože, díky za blízké lidi, za vztahy. Ukaž nám, jak o ně dobře pečovat, jak být blízko, jak rozumět.

čtení z Písma: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“, což přeloženo znamená: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

píseň: EZ 314 Pán Kristus, Syn Boží věčný
impuls: Ježíš na kříži prožívá to, co podobně člověk víry, co mnohdy my sami. Hluboký a zoufalý pocit opuštěnosti od Boha. Kde jsi, Bože? Proč něco neděláš? Proč tohle dovolíš? Ten pocit je hrozný, trhá člověka na kusy, drásá každý záhyb jeho těla i duše. Neznamená to však, že ta opuštěnost je skutečná. Že se k nám Bůh opravdu otočil zády a vykašlal se na nás.

Ježíš teď takový pocit opuštěnosti má. Však těch Jobových ran bylo už příliš. Lidská zrada, zapření, odsouzení, bičování, posměch, ponižování, nesmírná bolest. Přesto svůj vztah s Bohem nevzdal. Modlí se. Obrací se k tomu, komu důvěřuje, k Bohu. Neslovuje ho Otče, ale Bože. I v tom je naznačena propast, kterou právě prožívá.

Modlitba je dobrý preventivní program proti pocitu opuštěnosti a dobrý pomocník pro péči o vztah s Pánem Bohem. Stojí za to se modlit, i když máme někdy pocit, že spojení nefunguje. Bůh nás slyší, ví o nás. Stejně jako slyšel i Ježíšovo zoufalé volání z kříže. Velikonoční neděle je toho potvrzením.

modlitba: Bože, někdy jsi tak daleko. Někdy mám pocit, že jsem na všechno sám. Všechno je tmavé, smutné, prázdné. Dej mi, prosím, zakusit svou blízkost.

čtení z Písma: Žízním.

píseň: EZ 330 Když zřím ten divuplný kříž

impuls: Ježíš měl tělo, byl to člověk, ne superhrdina. Byl popravován jedním z nejkřutějších způsobů, který lidé zvládli vymyslet. Zbičovány umíral několik hodin na slunci.

Někdy máme obyčejnou žízeň a jindy jsme vyprahlí – po přijetí, po bezpečí, po lásce. Bůh, kterého představuje Bible, není povýšený, nepozoruje naši bolest odkudsi shůry. Chce nám tímto příběh říci, že ví, jaké to je mít žízeň, být zrazen,

odmítnut, být sám, umírat. Bůh si to nechtěl jen vyzkoušet. Chce nám dát křížem najevo, že je s námi v každé bolesti, že o vztah s námi stojí až do krajnosti. Voda je čím dál víc vzácnější i tady. A na světě jsou stovky milionů lidí bez běžně dostupné vody. Trápení a nedostatek druhého, byť žije na jiném konci planety, nám nesmí být jedno.

modlitba: Bože, mám žízeň. Potřebuji se napít, načerpat. Prosím o vodu, která uhasí každou vyprahlost, která umožní život.

čtení z Písma: Dokonáno jest.

píseň: EZ 658 Tvůj kříž mi září v temnotách

impuls: V životě se pouštíme do různých projektů. Věnujeme spoustu času a sil něčemu, co považujeme za důležité. Plánujeme, snažíme se, šetříme, děláme si třeba i velké naděje. Někdy se stane, že dojdeme do bodu, kdy si přestaneme být svým projektem jistí. A dřívější nadšení vystřídá smutek. Mělo to všechno smysl? Byla moje snaha vůbec k něčemu? Ocení ji někdo? A je ten můj projekt nějak nosný i do budoucna?

Ježíš je na konci svého poslání. Mluvil s lidmi o Bohu, odpouštěl, uzdravoval, navracel lidi do života. Vykresloval lidem obraz Božího království, mluvil o tom, že jednou budeme žít v Boží blízkosti, že nebude bolest, že nepotečou slzy. Nejblíží mu nerozuměli, jeho rodina ho nepochopila.

Ve světle Velkého pátku by tento Boží projekt zvaný Ježíš mohl působit podobně beznadějně jako ty naše soukromé, které už tolikrát ztroskotaly. Vždyť Ježíš visí na kříži. Mesiáš, zachránce umírá. Jenže Bůh nám v Ježíši zaslíbil, že jednou bude všechno fajn, že to bude tak dobré, jak si ani nedovedeme představit. Situace na kříži však dobrá není. Teprve vzkříšení ukáže, že tohle ještě není konec. V tom se ukazuje naděje i pro nás – zkrachovalým projektům navzdory.

modlitba: Bože, děkuji, žeš přišel do tohoto světa v Ježíši. Děkuji, že jsem mohl číst evangelium, poslouchat kázání, že občas vnímám, že jsi v mém životě. Děkuji za Ježíše.

čtení z Písma: Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.

píseň: EZ 331 Má víra pohlíží

impuls: O tom, co se mnou bude, nerozhodnu v posledu já, nerozhodnou o tom mí nepřátelé, mé nemoci, ale rozhodne o tom Bůh, v jeho rukách je můj život. To slovo „otče“ spíše znamená tatínku. Naši rodiče byli či jsou různí, někdy blízcí, jindy vzdálení. Všichni nejspíš alespoň někdy toužíme, aby nás někdo objal, přijal bez podmínek. Tohle všechno můžeme dostat od Pána Boha.

Smrti se většinou bojíme. Každá bolest prověřuje naši víru. Důvěřuji Bohu, i když je mi blbě, i když mi umírají ti, které mám moc rád? Je někdy hodně těžké Bohu věřit. Třeba se takto můžeme modlit večer: O tom, co bude, rozhodni, prosím, ty, Bože.

A třeba to vědomí, že jsme Bohem přijati, promění naše vnímání celého života.

modlitba: Bože, děkuji za tvoje ruce, pevnější a jistější než ty moje. Drž mě silně, až budu procházet těžkými situacemi, až budu mít strach.

SČÍTÁNÍ LIDU 2021

Milé sestry, milí bratři, na přelomu března a dubna začne v České republice sčítání lidu, které probíhá pravidelně jednou za 10 let. Také letos bude jeho součástí otázka na náboženskou víru. Je formulována slovy: „Uvedte Vaši náboženskou víru (náboženský směr, hnutí, církev nebo společnost, ke které se hlásíte).“

Otázka je sice zařazena jako nepovinná a formálně její výsledky k ničemu konkrétnímu neslouží, z minulosti ale víme, že se stanou podkladem pro rozhodování státních a veřejných institucí ve vztahu k církvím na příštích 10 let. **Proto vás prosíme, ač je údaj dobrovolný a nepovinný, abyste kolonku vyplnili.**

Statistický úřad v instrukcích k formuláři vyzývá, aby lidé vyplňovali název církve co nejpřesnějším oficiálním názvem. V případě naší církve je tedy náležitým tvarem **Českobratrská církev evangelická**.

Obracíme se také na vás, kteří formálně členy nejste, a přesto se k naší církvi hlásíte, sympatizujete s ní, účastníte se některých akcí, máte v ní své přátele... Pokud je to v souladu s vaším přesvědčením, prosíme, vyplňte také v příslušné kolonce „Českobratrská církev evangelická“.

On-line fáze Sčítání 2021 začíná 27. března a trvá do 9. dubna. Probíhá pomocí internetových dotazníků nebo prostřednictvím mobilní aplikace. Pro ty, kdo nevyplní formuláře v digitální podobě, navazuje od 17. dubna listinné sčítání, které vrcholí 11. května. Synodní rada Českobratrské církve evangelické

SBÍRKY, SALÁR, DARY A JERONYMOVA JEDNOTA

Jsme moc vděční, že mnozí nezapomínáte na sbor a jeho praktické fungování ani v této nejednoduché době. Děkujeme velmi za to!

Své dary, salár, příspěvky do sbírky lze platit převodem na účet **2900034096/2010**, pokud neznáte svůj variabilní symbol (lze zjistit u Jiřího Květona, 739 244 877), nezapomeňte do poznámky pro příjemce uvést účel, své jméno a adresu.

Peníze lze oproti potvrzení předat také pokladníkům před bohoslužbami, Lence Svobodové (Komenského 161, 739 244 852) nebo vašemu presbyterovi.

Na Velikonocní neděli probíhá tradičně sbírka na

Hlavní dar lásky Jeronymovy jednoty, po Velikonocích podomní sbírka. Příspěť lze rovněž výše popsány způsoby, jen nezapomeňte uvést, že se jedná o Jeronymovu jednotu či variabilní symbol: 911100 + číslo domu. Nabízíme i platbu pomocí QR kódu.

QR Platba

BOHOSLUŽBY OD KVĚTNÉ NEDĚLE

Od neděle 28. března 2021 se bohoslužby budou konat v kostele vždy od devíti hodin. Prostor se nám zdá dostatečně veliký, aby splnil podmínky nastavené současnými vládními nařízeními. Pokud by počet přítomných překročil povolené zaplnění, probíhaly by bohoslužby opět dvojí podle ulic. Sledujte nástěnku před kostelem, internetové kanály a mimořádné listy.

Je třeba mít dobře nasazený respirátor. Služba u vchodu vám místo podání ruky přátelsky pošpláchá ruce dezinfekcí. Sedejte si, prosíme, bez ohledu na svá obvyklá místa tak, abyste měli od ostatních bezpečný rozestup. Na kruchtě chodí jen varhaníci (je dost obtížné hrát v respirátoru), kdo by chtěl sedět výše a vidět farářovi na plešku, může využít kruchtě nad apsidou.

Pokud se nebudete cítit zdraví, prosíme, účast odložte. Nadále bude probíhat internetový přenos. **Chceme se účastnit shromáždění, ale nechceme, aby si z nich náš bratr či sestra odnesli něco, co si odnést nechtěli.** Nedělníku zatím konat nelze. Ke společnému zpěvu budeme hledat nějakou důstojnou variantu. V případě radikálního zhoršení epidemiologické situace oznámíme další postup. V kostele je zatím chladno, ale můžete si přinést z domu deku apod. Bohoslužby budou i nadále v kratší formě. Mimořádné listy budou distribuovány dosavadním příjemcům do Velikonoc. Těm, kdo by chtěli dostávat tištěné kázání do schránky i po Velikonocích, je velmi rádi budeme dodávat. Není to žádný problém! Mladší i starší členové sboru jsou obětaví a ochotní roznést. Ale prosíme, dejte nám to vědět. Ať neděláme zbytečně něco, oč nemáte zájem. Stejně platí i pro rozesílání e-mailem. Pokud by veřejné bohoslužby nebylo možné konat, znovu se vrátíme k mimořádným listům.

Zelený čtvrtek 1. dubna	bohoslužby ze záznamu	youtube.cz	pašije	hudbu pro ně složil Vít Bébar
Velký pátek 2. dubna	9 hodin	kostel	bohoslužby s večeří Páně	káže Iva Květonová
Velikonoční neděle 4. dubna	9 hodin 11 hodin	kostel Přibice	bohoslužby s večeří Páně	káže Ondřej Macek

Je možné požádat o pobožnost s vysluhováním v rodině. Iva Květonová nebo Ondřej Macek k vám rádi přijdou.

SNAD BUDE...

- 7.–9. května** jsme chtěli jet na sborový pobyt
28. května by mohla být Noc kostelů
30. května divadlo Vlaštovky (pořádá YMCA Nosislávek)
13. června se možná uskuteční confirmace, jestli se ovšem do té doby konfirmandi uvidí naživo
27. června bohoslužby, při kterých se rozloučíme s Ivou Květonovou jako pastorační pracovníci a s farářem Ondřejem Mackem
25.–27. července bychom mohli hádat, kdo se první „udělá“ na vodě
31. července až 7. srpna snad pojedou děti na tábor

Bůh není žádný osud, ale čeká a odpovídá na naše upřímné modlitby a na naše odpovědné činy. (Dietrich Bonhoeffer)

Obojího je potřeba.

vaše staršovstvo

Velikonoční list Farního sboru ČCE Nosislav, Masarykova 156. Aktuální sborový program – viz nástěnku před kostelem a internet <http://nosislav.evangnet.cz>; <https://www.facebook.com/Evangelickacirkevvnosislavi/>; <https://www.youtube.com/channel/UCA1yGHruhaUZdiIfiL6CW5A>. Číslo bankovního účtu 2900034096/2010; IČ 48452831; farář Ondřej Macek (mobil 739 244 754, e-mail ondrej.macek@evangnet.cz); pastorační pracovnice Iva Květonová (mobil 734 857 003, e-mail kvetonova@gmail.com); kurátor Vladimír Lukl (mobil 721 866 861, e-mail vladimir.lukl@post.cz). Redakční rada Iva Květonová, Ondřej Macek, Vladimír Svoboda a Lenka Dobrovolná. Dodáváno zdarma na všechny adresy ve sboru. Reprodukce v listu: František Bílek: Tvůrce; Jindřich Štýrský: Maska; Jan Konůpek: Passionata. Foto Ivy a Jirky Květonových z plesu pořídil ©benfoto.